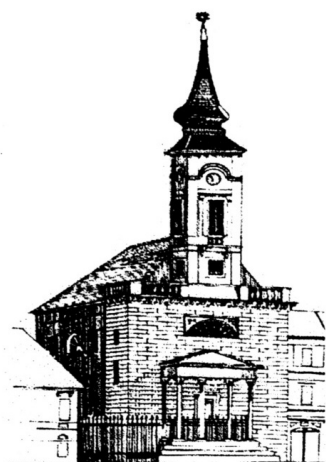

„AZ ISTEN LÉLEK, ÉS AKIK IMÁDJÁK ŐT,
AZOKNAK LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN KELL IMÁDNIUK.”
(Jn 4,24)

KÁLVIN TÉRI LAPOK

A Budapest–Kálvin Téri Református Egyházközség lapja XXVII. évfolyam

– Megjelenik az Úr 2025. esztendejének karácsonyán –

Így kiált fel a – karácsonyi ünneplésünkbe is belecsendülő – zsoltárvers alkotója, és lélekből jövő, felszabadult örömjongás hangján jelenti mindnyájunknak, akik az Úr házába jövünk, hogy ezt a napot Isten adta nekünk: „Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!” (Zsolt 118,24) Vigadozzunk és örüljünk ezen – biztat e régen volt énekes, azon emberek kitörő lelkesedésével, akik társat keresnek maguknak az örömben, akik szeretnék megosztani – ahogy a bánatukat, úgy az örömeiket is – mindenkivel, aki érti és érzi ennek az ujjongásnak az okát. Sok ezer év távolából hangzik felénk ez a hívás, biztatás, ősi egyszerűséggel és természetességgel, mintha az énekes minden más napot elfelejtett volna, s csak erre az egyre figyelne, csak ezt részesítené előnyben minden más nappal szemben, amelyekről tudja ő is bizony, hogy kevés okot adnak az örvendezésre.

Mi ennek a túlárado örömnak az oka? Miben látja másnak ezt a napot a zsoltáros? Mivel különbözteti meg a többitől? Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt. Ezt a napot Isten adta nekünk – ebben az egyszerű tényben foglalható össze a zsoltáros öröme.

Miért, hát a többi napot nem az Úr adta? – kérdezhetnénk, ha el akarnánk rontani az ő örömét és a miénket is. Létünket és teremtettségünket, a számunkra kiszabott napokat, s azok múlását látva, a bizonyágtétel erejével vethetnénk ellene ennek az örvendező zsoltárosnak, hogy bizony minden napot az Úr rendel – hozzon az a nap jót, avagy rosszat. De mégsem mondjuk ezt, – hiszen pontosan értjük az ő örömét, hogy mit jelent az ilyen nap: az Istentől rendelt nap, amely különbözik azoktól a napoktól, amikor lelkünk nem tud megvigasztalódni, amikor indulattal fordulunk el Istentől és embertől, amikor önmagunkat sem fogadjuk el társnak, és sorolhatnánk még napjaink megannyi szomorúságát. Bizony ezen napokat úgy búcsúztatjuk: bár el sem kezdődtek volna. De van olyan nap is, amely örömmel tölti el szívünket, amikor örvendezünk és ujjongunk, s magunkkal hívunk mindenkit, mert túl sok nekünk az öröm, hogy egyedül kelljen elhordozni. – Ám mindezen jó vagy rossz, szürke vagy csillogó fényű napjainktól különbözik az a nap, amelyre a zsoltáros azt mondja: az Úr rendelte!

Ilyen nap a karácsony ünnepe – mert ezt, minden egymásnak

ÖRÖM – VIGADOZÁS – ÜNNEP

való kedvességet, szeretetet megelőzően, nem egymástól kapjuk, hanem magától Istentől. Maga

Isten tette ezt a napot az első karácsony csodájának újból és újból átélhető örömnepévé, az idők végezetéig. Amikor a betlehemi mező fölött megszólal az ámuló pásztoroknak ez a kijelentés: „...íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, ...” (Lk 2,10.11), akkor ezen az istenadta napon az angyal – miként a zsoltáríró – örömhírt mond és ujjongásra hív...

Ezen a napon történt, ami ember számára lehetetlen, elképzelhetetlen volt abban a formájában, ahogy történt. Mert az Isten ígéreteire hagyatkozó ember ugyan el volt telve annak vágyától, hogy Messiás jöjjön, de a Messiás megérkezését nem így gondolta. Hogy Isten az ő Fiában emberi formát vett föl, és mindenben hasonlónak lett hozzánk – kivéve a bűnt –, ez olyan hír volt, melyet a csodákhoz szokott, azokra áhító ember, ki Isten érkezését vad fantáziaképekkel díszített látomásokban vélte igazán isteninek, nem tudott elfogadni. Nehéz volt ezt úgy elfogadni, ahogy történt – hogy tudniillik, az embertől mindenben különböző, vele egy napon nem említhető „más” – az Isten – velünk egy napon említhető, azaz ember legyen.

Amit tehát ember nem tudott elképzelni, azt adta nekünk Isten a testté lett Igében, az Üdvözítő születésében. A betlehemi gyermek arcán látjuk az isteni emberség örök fényét: Istennek emberi arcát és a mi isteni arcunkat.

Ha az egész világ, legsötétebb sorsfordulataival ránk támadva, kétségbe ejteni akarna, hogy elhiggyük: nincsen remény, akkor is Krisztus egyedül megvilágosít és fellelkesít bennünket. Hiszen megszületésével hirdeti a minden rosszat a lehető legjobbra változtató örömhírt: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Ez az örök élet: a mindenható Isten minket magához ölelő élete, a túlszorduló öröm és az örök világosság világa Krisztusban. Ezt az örömet kapjuk tőle karácsonykor. Legyen ezért Övé a dicsőség mindörökké!

BENEDECZKI ATTILA
lelkipásztor

KARÁCSONY ÜNNEPE NEM CSUPÁN EGY MEGHITT, FÉNYEKKEK LÖVEGETT TÖRTÉNET, HANEM A LEGMÉLYEBB TEOLÓGIAI KIJELENTÉS IDEJE: ISTEN LEHAJOL HOZZÁNK. A megtestesülésben nem egy távoli, elérhetetlen Úr szólít meg bennünket, hanem az a Krisztus, aki elhagyta mennyei dicsőségét, hogy közel jöjjön a bűn terhe alatt élő emberhez. Ki Isten volt, emberré lett értünk – ebben táruul fel karácsony szíve, és ez adja hitünk erejét a mindennapokban. A legalázatosabb isteni tett történik: a mindenség Ura gyermekként lép be a világba, hogy ne a magasból hívjon, hanem a mélységben érintsen meg bennünket. A mi mélységeinkben: bizonytalanságainkban, küzdelmeinkben, elrejtett félelmeink és terheink között. Mert Isten szeretete nem kerül meg bennünket, nem várja meg, amíg felkapaszkodunk hozzá, hanem odahajol hozzánk, ahol éppen állunk. Ez a lehajlás ad vigaszt a gyászolóknak, erőt a fáradtnak, irányt a keresőknek. Gyülekezetként ebben a titokban élünk. Nem a magunk erejére, hanem erre a lehajló kegyelemre épül minden szolgálatunk és közösségi életünk. Karácsony arra emlékeztet, hogy Isten ma is közel jön: családjaink örömeiben és bánatában, betegségeink és próbáink között, reménységeinkben és fáradtságainkban egyaránt. Krisztus ma is utat nyit a szívünkhöz, és arra hív, hogy viszonzzuk közeledését: hittel, engedelmisséggel, szeretettel. Karácsonyban Isten lehajlása válik a mi felemeltetésünké, új kezdetünké.

Események és tervek – Az előző esztendőben megkezdett úton tovább járva, egyházközségünkben láthatóvá vált a biztonság, az összetartozás növekedése. A revitalizálás folyamatában vagyunk. Úgy érezzük, hogy gyülekezetünk élete fokozatosan megszilárdult: az alkalmak rendszeressé váltak, lelki minőségük pedig erősödött. A szolgáló rétegek megtalálták helyüket, felelősségükben egymást támogatva épülnek. Hálával tekintünk arra, hogy gyülekezetünkben egyre több olyan közösség formálódik, amelyben az Ige nemcsak elhangzik, hanem életet alakít. A diakóniai szolgálat különös áldása volt az első alkalommal megrendezett ételosztás, amely nemcsak a rászorulóknak számára jelentett segítséget, hanem közösségünk számára is megerősítő tapasztalat lett: Isten igazsága cselekvő szeretetben mutatkozik meg. Örömteli előrelépést jelentett az ifjúsági közösség elindulása is, sok év várározása után új reménységet hozva a fiatal generáció számára. A nyári napközis táborban gyermekek találkozhattak az evangélium örömhírével, megalapozva a további gyermek- és családi szolgálatok erősödését. Mindezekben azt éltük át, hogy ahol az Úrban állunk, ott áldás születik: szolgálatok, kapcsolatok, hitbeli növekedés. A Kálvin Kórus szolgálata havonta a vasárnap esti istentiszteleteken gazdagítja a gyülekezeti életet, többszólamú feldolgozásokkal, elmélyült igei tartalommal. Templomunk zenei eseményei sokakat vonzanak, akik így a gyülekezettel és Isten igéjével is találkoznak; évente 40–50 alkalommal hangzik el üzenet a koncertlátogatók felé. Gyülekezetünk egyre inkább olyan, mint egy összeszokó zenekar: vannak még bizonytalan mozzanatok, néha egy-egy hang elcsúszik, mégis érzékelhető a közös ritmus. A lényeg, hogy Krisztus a karmester, és ha rá figyelünk, megszólal az a harmónia, amely az Ő dicsőségét hirdeti, s amelyből környezetünk is áldást nyerhet. Közös szolgálatunk iránya 2026-ban is ugyanaz marad, mégis mélyebbé válik: az Úrban való megállásból sze-

retnének másokat is az Ő közelségébe vezetni. Egyházközségünk gazdag múltjára és újjáépülő jelenére tekintve hisszük, hogy a tradíció és a mai, modern megszólalás egymást erősíti. Feladatunk, hogy az időtálló evangéliumot mai formában, érthetően és vonzóan közvetítsük.

Különös lehetőség, hogy a város szívében, könnyen elérhető helyen szolgálunk. A rendszeresen jelenlévő tagok mellett sokan érkeznek betérőként, utazóként – és talán épp egy vasárnap által érinti meg őket Isten hívása. Felelősségünk, hogy őket is bátorítsuk, útba igazítsuk, s kísérjük a hit útján.

Misszióink két iránya továbbra is meghatározó: befelé és kifelé szolgálunk. Befelé a gyülekezet tagjainak hitében való erősödését, tanítvánnyá formálódását szeretnénk segíteni, hogy legyen lelki gyökerünk és tartásunk. Kifelé pedig szeretnénk jelen lenni a város mindennapjaiban: ott, ahol emberek élnek, dolgoznak, küzdenek és keresnek. Nem várjuk, hogy maguktól jöjjenek, hanem mi lépünk feléjük – szeretettel, nyitottsággal, Krisztusra mutató tanúsággal.

Hiszük, hogy ha az Úrban állunk meg, akkor misszióink nemcsak látható lesz, hanem maradandó gyümölcsöt is terem. Budapest szívében így lehetünk továbbra is az evangélium hiteles, reményt adó és Krisztus dicsőségét hordozó tanúi.

Felújítások – Az idei évben hálával tapasztaltuk, hogy Isten vezetése a megújulás útján is kísér bennünket. Tavasszal pályázati támogatással megújult a templom melletti udvarrész, ahol imasétány és a gyülekezet életét bemutató tablók kaptak helyet. Az új közösségi tér máris étellel telt meg: kávézásokkal, férfiköri és tábori alkalommal, családi nappal.

A megújult udvar olyan találkozási ponttá vált, ahol a közösség kapcsolatai is erősödhetnek.

Novemberben a lelkészi hivatal felújított, új, emeleti helyére költözött, ősszel pedig elkészült a lelkészi lakás megújítása is, amelyek hosszú távon szolgálják gyülekezetünk rendezett és átlátható működését. Mindemellett elkezdődtek a parókia teljes felújításának tervezési munkái, amelyek reménységet adnak arra, hogy a következő években tovább épülhet és szépülhet közösségünk otthona. Isten áldó jelenlétét látjuk abban, hogy lépésről lépésre formálódnak azok a terek, ahol szolgálatunk és közösségi életünk megvalósul.

Hálaáldozat – Idén is szeretettel mondunk köszönetet mindazoknak, akik adományaikkal, perselypénzükkel vagy egyházfenntartói járulékkal támogatták gyülekezetünk szolgálatát és működését. Hálások vagyunk minden apró és nagyobb hozzájárulásért egyaránt. Amennyiben az idei évben még nem volt lehetősége befizetni az egyházfenntartói járulékot, kérjük, tegye meg – ezzel is erősítve közösségünk anyagi életét. A befizetés történhet készpénzben a lelkészi hivatalban, csekken, vagy átutalással gyülekezetünk bankszámlájára (OTP Bank: 11707024-20107972). Anyagi hozzájárulásainkat hálaáldozatnak is nevezzük: ez a szívünk háláját fejezi ki, és nincs előre meghatározott összege – lehet jövedelmünk 1%-a is. Köszönet minden önkéntes szolgálónak és a munkatársi körnek az egész éves helytállásért, a sok munkáért.

Áldott ünnepet kívánva, szeretettel:

SZABÓ FERENC
gyülekezeti lelkipásztor

MEGÉRKEZÉSEK JÉZUSHOZ – A GYÜLEKEZETBE

Palástiné Simonffy Krisztina:

„Férjem és én húsz éve vagyunk a Kálvin téri gyülekezet tagjai. Zuglói lakosokként talán közelebbi gyülekezetet is választhatunk volna, de engem kezdetektől fogva ez a templom és közösség vonzott. Talán azért volt így, mert kisgyermekkoromban a Várház körúton laktunk a nagyszüleinknél – akkori kicsiny világomnak éppen a határán, a Kálvin téren, gyakran láttam a körülötte lévő házak közül kimagasló, méltóságteljes épületet. Gyermekként gyakran foglalkoztatott Jézus Krisztus személye. Első értesülésemet Öröla 4–5 éves koromban szereztem, amikor kezembe került egy művészeti album, benne a szenvedő és megfeszített Krisztus több ábrázolásával. A látottak mélyen hatottak rám: mindig kértem nagyanyámat, hogy beszéljen Jézusról, így ismerkedtem meg több evangéliumi történettel. Egyik karácsonyi emlékem is valamiképpen a Kálvin téri templomhoz kötődik. 1981. karácsonyán hat évesen nagy izgalommal vártam a szentestét. Édesanyám egyik, karácsony előtti vásárlásából tért haza, amikor én kíváncsian faggattam, hogy merre járt, amire ő sejtelmesen azt válaszolta, hogy a Kálvin téren találkozott a »Jézuskával«, akitől megkapta az ajándékot. A mai napig emlékszem, ahogy abban a pillanatban lelki szemeim előtt – mintha én lennék édesanyám – láttam magamat a Kálvin téren a templommal szemközt, a villamos sínek közötti járdaszigeten, ahogy a metró aluljárója felé fordulva megpillantom a felnőtt Jézus Krisztus alakját... Felnőttként, egyetemista koromban szólított meg először igéje által Isten, amikor egy évfolyamtársam buzdítására kezdtem istentiszteletekre járni, Bibliát olvasni. Ezt követően már érettebb fejjel váltunk tagjaivá a Kálvin téri gyülekezetnek, ahol házasságkötésünk előtt férjemmel együtt konfirmáltunk. E közösséghez tartozva született meg három lányunk. Mai napig szívesen jövök a gyülekezetbe, akár istentiszteletre, a női kör alkalmaira. Olykor fáradtan, lelki fásultságban érkezem (különösen a péntek délutánok ilyenek), de a testvérekkel való beszélgetés (vagy éppen hallgatás), közös imádság alatt minden teher könnyebbé válik: megérezzük a Lélek vigasztaló, megerősítő jelenlétét.”

Suhai Szabolcs:

„Advent a várakozás ideje. Ilyenkor talán jobban megértjük, milyen különleges időben élünk, Jézus első eljövetele, a betlehemi csend, és a második, a dicsőséges visszatérése között. Ez a kegyelmi idő. Ez a kegyelem pedig kétirányú áramlás: egyrészt, ajándék nekünk minden lélegzetvétel, a hit ébredése és maga az örök élet ígérete, másrészt viszont, feladat és felelősség, mert ebben az átmeneti időben Istennek az a célja, hogy rajtunk, a Benne hívőkön keresztül áraszsa szét szeretetét a világba. Ez a tudat ad valódi célt: nemcsak várakozunk, hanem a kegyelem csatornáit is vagyunk.

A kegyelmi időben való várakozásunk azonban nem jelenti azt, hogy ne lehetnének az életünkben megérkezések addig is, amíg várunk. Én korábban sok tévúton járva vártam, hogy mikor érkezek már meg végre az igazsághoz, de végül minden »nagy fölfedezés« családást okozott. És miért? Mert a magam útját jártam, és nem Istenét.

Ma már tudom, hogy Isten a legsötétebb időszakokban is ott volt velem és vigyázott rám, amikor én erről mit sem sejtettem,

sőt akkor is ott volt és kitartott, amikor tagadtam Őt, vagy amikor lázadtam ellene. Minden az Ő tökéletes tervének a része volt, hogy elvezessen Magához, hogy késszé tegyen az Ő érkezésére. Amit tennem kellett, az annyi volt csupán, hogy levettem a fókuszot önmagamról, beismertem a tehetetlenségemet, üressé tettem a trónt a szívemben. És ebben a pillanatban – a görcsös irányítást elengedve – ebbe az »ürességbe« léphetett be a Kegyelem. Ő volt az, aki magára vonta a tekintetemet, Ő végezte el a fókuszváltást, amire én képtelen voltam.

Így érkeztem meg a szentek láthatatlan és a gyülekezet látható közösségébe: nem önerőből, hódítóként, hanem kegyelemre szoruló vándorként. A Kálvin téri közösségben Isten kegyelmének áramlásába léptem be. Itt mindenki úgy fordult hozzám, mint testvérehez, mintha mindig is itt lettem volna. Hálás vagyok az Úrnak, hogy ebben a közösségben, ebben a kegyelmi időben együtt várhatjuk Őt, miközben – szolgálattal, imádsággal és szeretettel – egymást építve, a fókuszot Rajta tartva élhetünk Isten dicsőségére.”

Bódis Tamás:

„Nemrégiben a férfi bibliakörben a 100. zsoltárt olvastuk. Ez az ujjongó, Istent dicsőítő bibliai zsoltár – melynek szövegére számos ének és zenemű is született a századok folyamán – új arcát tárta ezen az estén elém a 3. versével, melyben azt olvassuk, hogy az övéi vagyunk, az ő népe, legelőjének nyája.

Megfogott ez a zsoltárvers és meg is kérdeztem magamat, de a jelenlévőket is: érezték-e már bármilyen vonatkozásban – családi, munkatársi vagy éppen baráti körben, esetleg valamilyen közös tevékenység közepette, amilyen egy énekkar vagy egy sportkör –, hogy jó dolog egy közösséghez tartozni. Valami ilyesmit érezek a gyülekezetbe tartozásban is. Olyan közösségben nőttem föl, amelyik valóban családias, otthonos légkört árasztott. Lelkipásztorunk azt vallotta: akkor érzed magad igazán itthon a templomban, ha tudod, hol van a villanykapcsoló. (Nekem tudnom kellett, mert gyakran jártam oda orgonán gyakorolni.) Bár a főváros különböző pontjain laktunk – csaknem egy órát kellett vasárnaponként utaznunk –, az összetartozás nemcsak a gyülekezeti alkalmakon jelent meg. Személyes, valóban mély hitbeli kapcsolat fűzte össze itt a családokat. Gyermekként tapasztaltam meg például, hogy a férfiak összefogva hogyan segítik egymást a lakás vagy éppen a nyaraló építésében, költözködés esetén.

Jó dolog Isten népéhez tartozni. Világi szóhasználatnál csapatepítőnek mondhatunk minden istentiszteletet, közösségi alkalmat, közös kirándulást – de ennél sokkal több ez, melyet az egymásért mondott imákban tapasztalhatunk meg. Ezért tartom jónak az imakérések lehetőségét, valamint a keresztelésnél is a gyülekezet felé feltett kérdésre mondott közös »igen«-t, mely közös felelősségvállalásunkat erősíti. Ám nemcsak a gyülekezetben élhetjük meg az egy nyájhoz tartozást.

Különleges alkalom erre például az Egységnap vagy a Református Zenei Fesztivál, amikor tőlünk messze élőkkal találkozhatunk, közös úrvacsoravételen élhetjük meg az egy nyájhoz tartozás felemelő élményét. Isten népe azonban, melyhez tartozunk, még tágabb ölelésű, ahogyan ezt nemzetközi találkozók, konferenciák alkalmával szintén megtapasztalhattam.”

*Minden kedves Testvériünknek Isten áldásával
Megváltónk születésének örömeiben gazdag
karácsonyi ünnepeket kívánunk szeretettel:
a gyülekezetben szolgáló lelkészek és presbiterek*

**ÖKUMENIKUS IMAHÉT
ORSZÁGOS NYITÓISTENTISZTELET
2026. január 18., vasárnap este 6 óra**

*„Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy
egy reménységre kaptatok elhívást is...” (Ef 4,4)*

Igét hirdet:
Kondor Péter evangélikus püspök

Szentbeszédet mond:
Erdő Péter dr. bíboros

**RENDSZERES, HÉTKÖZI
GYÜLEKEZETI ALKALMAINKBÓL**

Havi rendszerességgel:

- házaspárkör (hétfő este 6 óra)
- férfikör (szerda este 6 óra)
- nőszövetségi bibliaóra (péntek este 6 óra)

Kéthetente:

- egyetemi hallgatók köre (vasárnap este 7 óra)
- irodalmi bibliakör (kedd délután 5 óra)
- zsoltairos imakör (kedd este 6 óra)

Heti rendszerességgel:

- gyülekezeti bibliaóra (csütörtök este 6 óra)
- ifjúsági bibliaóra (hétfő este 6 óra)

Szeretettel várjuk Testvéreinket
hétközi alkalmainkra is!

A LEKÉSZI HIVATAL ÜGYELETI RENDJE:

hétfő: 10–13, kedd 9–12 és csütörtök: 14–17

Egyházközségünk – interneten elérhető – honlapján, a
www.kalvinteriref.hu
címen naprakész tájékoztatás olvasható!

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

December 24-én, szerdán
délután 3 órakor szentesti áhitatra
várjuk Testvéreinket.

December 25-én, csütörtökön
délelőtt 10 órakor és este 6 órakor
úrvacsorával egybekötött istentiszteletre
hívjuk Testvéreinket.

December 26-án, pénteken
délelőtt 10 órakor
úrvacsorával egybekötött istentiszteletre, majd
este 6 órakor zenés ünnepzáró
istentiszteletre hívjuk Testvéreinket!

December 28-án, vasárnap
délelőtt 10 órakor és este 6 órakor
istentiszteletre várjuk Testvéreinket!

December 31-én, szerdán
este 6 órakor óévzáró hálaadó
istentiszteletre várjuk Testvéreinket.

Január 1-jén, csütörtökön
délelőtt 10 órakor és este 6 órakor
újévi ünnepi istentiszteletre
hívjuk Testvéreinket!

*„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura! (...)
Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül
dicsérhetnek téged! Boldog az az ember, akinek
te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.”
(Zsolt 84,2.5–6)*

KÁLVIN TÉRI LAPOK

A Budapest–Kálvin Téri Református Egyházközség lapja.

Felelős szerkesztő (laptervezés, tördelés):
Kun András Nándor lelkipásztor

Felelős kiadó:

Szabó Ferenc gyülekezeti lelkipásztor

Azoktól, akik szívesen olvassák kiadványunkat, lapunk
kiadásának költségeire adományokat fogadunk el.

Budapest–Kálvin Téri Református Egyházközség
Lelkészi Hivatala

1091 Budapest, Kálvin tér 7/a

Telefon: +36 30 632 07 89 vagy 06 30 632 07 89

Honlap:

www.kalvinteriref.hu

E-mail:

budapest-kalvin.ter@reformatus.hu

Készült a LEJANEL Press Kft. Nyomdájában

Felelős vezető: **Kiss Endre**